

FUQIA E PERËNDISË

Efesianëve 3:20, 21

John Kachelman

Problemi që kemi ne si njerëz është përshkruar në këtë mënyrë: «Ne jemi si fëmijë të vegjël që mësojnë të ecin dhe që mund të qëndrojnë në këmbë vetëm duke u mbajtur për dore nga dikush tjetër. E thënë ndryshe, ne jemi si ata që sapo kanë filluar të mësojnë notin dhe që fundosen në ujë po të mos i ndihmojë dikush. Në qoftë se Perëndia nuk na ndihmon, ne do të rrëzohemi dhe do të dështojmë plotësisht.»

Ne nuk jemi të aftë ta bëjmë çdo gjë vetë. Ne kemi nevojë për ndihmën e njerëzve të tjerë. Pa e pranuar këtë fakt, asnjëherë nuk mund të mendojmë se kemi nevojë për Perëndinë e plotfuqishëm. Duhet ta kuptojmë, ashtu siç e kuptoi edhe Pali, se me ndihmën e Perëndisë mund të ecim përpara, edhe pse vetë jemi të dobët. Te 2 Korintasve 12:10 ai tha: «Prandaj unë kënaqem në dobësi, në fyerje, në nevoja, në përndjekje, në ngushtica për shkak të Krishtit, sepse, kur jam i dobët, atëherë jam i fortë.»

AFIRMIMI I FUQISË SË TIJ

Libri i Efesianëve 3:20, 21 shpreh një të vërtetë të madhe për të gjithë ata që e pranojnë paaftësinë e tyre për të zgjidhur çdo problem: «Tani atij që, sipas fuqisë që vepron në ne, mund të bëjë jashtë mase më tepër nga sa kërkojmë ose mendojmë, atij i qoftë lavdia në kishën në Krishtin Jezus për të gjithë brezat, në jetë të jetëve. Amen.» Këto fjalë vijnë pas kërkesave të bëra në vargjet 16 deri te 19. Këto kërkesa janë të gjithanshme dhe të pamundura për t'u realizuar nga njeriu. Por Pali donte të theksonte se këto kërkesa mund të përmbushen me ndihmën e Perëndisë. Perëndia mund t'i përmbushë këto kërkesa. Jo vetëm kaq, por Ai mund të bëjë *shumë më tepër* nga sa ne kërkojmë apo mendojmë!

Një fuqi e tillë hyjnore është shumë e mrekullueshme për t'u kuptuar plotësisht nga ne. Shumë njerëz e kanë këtë fuqi shumë afër, por ata nuk e përdorin atë. Shumë njerëz refuzojnë të pranojnë ndihmën hyjnore, sepse ata përpiqen t'i zgjidhin problemet me fuqinë e tyre njerëzore dhe, në këtë mënyrë, vetëm sa i shtojnë vetes shqetësime dhe

probleme të tjera. Fuqia e Perëndisë është shumë afër dhe ne gabojmë kur nuk e përdorim atë për të përballuar problemet që ndeshim gjatë jetës.

Perëndia na këshillon që të presim më shumë rezultat nga lutjet tona dhe nga besimi ynë. Ai është i gatshëm t'u përgjigjet lutjeve tona, pavarësisht se sa «e pamundur» duket zgjidhja e problemeve tona (Mateu 19:26; Luka 6:38).

Kjo është një sfidë e madhe për besimin tonë. A do të besojmë se Perëndia është i aftë që të bëjë jashtë mase më tepër se ç'kërkojmë apo se ç'mund t'i kërkojmë? (Mateu 9:28).

SHEMBUJ TË DEMONSTRIMIT TË FUQISË SË TIJ

Testamenti i Vjetër jep fakte të shumta për të forcuar besimin tonë (Romakëve 15:4). Kjo në mënyrë të veçantë është e vërtetë kur fillojmë të studjojmë fuqinë e mrekullueshme të Perëndisë. Faqet e Testamentit të Ri vazhdimisht na përshkruajnë ngjarjet në të cilat Perëndia me aftësinë e Tij bëri shumë më tepër nga sa ishin nevojat e njerëzve të Tij. Le të shikojmë disa ngjarje të tilla dhe t'i lëmë ato të na flasin për aftësinë e jashtëzakonshme të Perëndisë.

Kalimi i izraelitëve përmes detit të Kuq dhe lumit Jordan

Kalimet e Izraelitëve përmes detit të Kuq dhe lumit Jordan janë dy ngjarje të cilat ata që nuk besojnë se historitë e Biblës janë të vërteta, janë përpjekur t'i përgënjështrojnë për shekuj me radhë. Por këto dy ngjarje i kanë rezistuar kohës si historikisht të vërteta. Tek Eksodi 14:21, 22, 29, lexojmë se Izraeli u zu në grackë. Nuk kishte ndonjë rrugëdalje të mundshme. Ashtu si ka thënë dikush, kombi ishte «midis djallit dhe detit blu». Faraoni dhe ushtria e tij po dukeshin në horizont. Deti i Kuq shtrihej përpara tyre. Çfarë mund të bënin? Situata dukej e pashpresë. Shumë izraelitë menduan të dorëzoheshin, të riktheheshin në skllavëri dhe ta linin veten në mëshirë të Faraonit. Disa të tjerë donin të hakmerreshin kundër Moisiut, sepse, sipas tyre, ai

ishite fajtor për situatën e krijuar. Por, Perëndia hapi një kanal përmes detit të Kuq dhe izraelitët mund të ecnin tani në tokë të thatë, ndërsa ujërat e detit qëndronin anash si një mur i lartë. Në këtë mënyrë Perëndia bëri më shumë se çdo gjë që Izraeli mund të kishte kërkuar apo menduar. Izraeli eci i sigurt në rrugën që hapi Perëndia.

Kushtojini vëmendje të plotë Eksodit 14:22. Po të kisha qenë në anën e izraelitëve, unë i gëzuar do të mbulohesha me baltë për të shpëtuar nga egjiptianët. Balta do të kishte qenë një alternativë më e mirë se sa zemërimi i egjiptianëve. Por vini re se Perëndia thau madje edhe baltën në fund të detit! Izraeli nuk kërkoi që të thahej balta, madje as që e mendoi atë. Por fuqia e Perëndisë bëri të mundur që balta të thahej! Kjo e shpjegon edhe më mirë vargun 20 te kapitulli i tretë i Efesianëve.

Izraeli ndodhej në një situatë të ngjashme, kur, i gatshëm të hynte në tokën e premtuar, i duhej të kalonte përmes Lumit Jordan (ngjarjen gjendet te libri i Jozueut, kapitulli 3). Pasi ishin endur në shkretëtirë për dyzet vjet, ata kishin ardhur për të marrë premtimin që i ishte bërë Abrahamit vite më parë. Por lumi ishte shumë i rrezikshëm për t'u kaluar dhe vetëm një njeri pa mend mund të mendonte që ta kapërcente lumin e egërsuar. Çfarë mund të bënin? Toka e premtuar ishte shumë afër, por ata nuk mundnin ta arrinin atë. Kur dita filloi, Izraelit iu bë thirrje që të formonte grupet e njerëzve që do të marshonin. Imagjinoni habinë e këtyre njerëzve. Ku do të shkonin? Pastaj një urdhër i «pamundur» për t'u realizuar iu dha priftërinjve që po mbanin arkën: Ata duke mbajtur arkën duhet ta udhëhiqnin Izraelin përmes lumit të rrëmbyeshëm! Kur ata vepruan, diçka e pabesueshme ndodhi: «Sapo ata që mbanin arkën arritën në Jordan dhe këmbët e priftërinjve që transportonin arkën u zhytën në ujë, . . . ujërat që zbrisnin nga sipër u ndalën dhe u ngritën tok, . . . » (Jozueut 3:15, 16). Perëndia, në mënyrë të qartë, tregoi këtu fuqinë e Tij të jashtëzakonshme! Vargu 17 thotë: «Priftërinjtë që mbanin arkën e besëlidhjes së Perëndisë u ndalën në vend të thatë në mes të Jordanit . . . » Përsëri Perëndia thau madje edhe baltën në fund të lumit!

Pushtimi i qytetit të Jerikos

Pasi Izraeli e kishte marrë veten nga kalimi i lumit Jordan, ai u ballafaqua me një situatë tjetër të «pamundur» për t'u kapërcyer. Çdo njeri për të hyrë në Kana duhet të kalonte nga Jerikoja. Për arsye të kësaj, qyteti ishte shumë i fortifikuar. Çdo ushtri që do të donte të pushtonte qytetin do të dekurajohej nga fortifikimi i tij. Kur Jozueu mendoi për ta pushtuar atë, ai ndoshta do të kishte menduar të hapte një vrimë në mur përmes së cilës disa njerëz

mund të hynin fshehurazi dhe të hapnin derën për gjithë të tjerët. Kjo ishte vetëm një ëndërr, sepse Perëndia i ofroi ushtrisë së Jozueut diçka më të dobishme se një vrimë në mur. Ai i tha Jozueut se i gjithë muri do të rrëzohej përtokë! Në fakt, Perëndia i tha Jozueut se Jerikoja tashmë ishte në zotërim të tij (Jozueut 6:2). Plani i luftës ishte i pabesueshëm. Muret do të rrëzoheshin pasi trupat të kishin marshuar rreth qytetit për shtatë ditë duke u fryrë borive (Jozueut 6:4, 5). Izraeli e zbatoi planin me përpikmëri dhe muret u rrëzuan ashtu si premtoi Perëndia!

Plani i Perëndisë ishte përtej imagjinatës së Izraelit. Ky plan u realizua vetëm në sajë të fuqisë së jashtëzakonshme të Perëndisë.

Ndeshja në malin Karmel

Shumë kohë më vonë, në historinë e Testamentit të Vjetër, profeti i madh Elia na shfaqet si zëdhënës i Perëndisë. Kjo skenë flet për ndeshjen e madhe midis Baalit dhe Elias. Elia dhe profetët e Baalit kishin bërë gati kurbanët. Ajo që profetët e Baalit bënë atë ditë tregoi se sa i pavlefshëm është nderimi i idhujve (1 Mbretërve 18:26). Dështimi i tyre ishte i qartë. Me ujën që po rridhte rreth altarit dhe që po mbushte gropën, Elia dukej se do të dështonte me siguri. A keni menduar pse Elia propozoi që pjesa e tij e garës të ishte më e vështirë? Ai nuk ishte i detyruar të bënte një gjë të tillë. Ai thjesht mund të ndiqte kushtet që u vunë në fillim të garës. Mua më pëlqen të mendoj se Elia e bëri këtë për arsye të besimit që kishte në fuqinë e Perëndisë. Ai e dinte se në qoftë se Perëndia mund të ndizte një zjarr me dru të thatë, Ai gjithashtu mund të ndizte një zjarr edhe me dru të njomë. Dhe ai kishte të drejtë! Perëndia tregoi edhe më shumë aftësi kur Ai dogji drurët e thatë, demin, gurët e altarit, ujën, madje edhe pluhurin (1 Mbretërve 18:38). Gjëra të jashtëzakonshme ndodhin kur besojmë në fuqinë e Perëndisë!

Shpëtimi i mëkatarëve

Për të parë ilustrimin më të madh të fuqisë së Perëndisë, ne duhet t'i kthehemi Testamentit të Ri. Perëndia mund të shpëtojë mëkatarët! Njeriu rebel ishte pa shpresë dhe pa drejtim në përpjekjet për të gjetur paqen dhe kuptimin e jetës. Njerëzit e kishin mohuar Perëndinë dhe besonin vetëm në aftësitë e tyre dhe, si pasoje, ata u bënë skllëvër të veseve të tyre (Romakëve 1:18). Njerëzit janë të humbur dhe të dënuar me ndarje të përjetshme nga Perëndia. Ata janë skllëvër të ambicjeve të tyre dhe kundërshtarë të çdo gjëje që është e mirë dhe e pastër. Por, kjo situatë që dukej e pashpresë u ndryshua në sajë të fuqisë së Perëndisë (Gjoni 3:16). Perëndia, me inisiativën e tij, filloi të veprojë për të shpëtuar njeriun mëkatar. Për arsye të dashurisë së tij për

njerëzit mëkatarë, Perëndia vendosi t'i shpëtonte nëpërmjet një plani që Ai vetë kishte përgatitur më parë (Romakëve 5:6–9). Përsëri Perëndia veprroi përtej imagjinatës së njerëzve duke u ofruar atyre falje të *plotë* përmes mëshirës së Tij. E theksojmë se Perëndia ofroi falje, sepse Ai është i mëshirshëm dhe jo sepse njerëzit e meritojnë apo mund ta fitojnë atë. Asnjë punë që mund të kryejmë nuk mund të barazpeshojë dhuratën që Perëndia na ka ofruar (Efesianëve 2:8, 9). Shpëtimi ishte thjesht një dhuratë e dhënë nga Perëndia që ka aftësinë të bëjë shumë herë më tepër nga sa mendojmë apo kërkojmë!

Kjo ofertë magjepsëse përshkruhet te kapitulli 6 i Romakëve. Për arsye të kësaj oferte madhështore, të gjithë njerëzit duhet të kenë dëshirë që të heqin dorë nga mëkati dhe të lidhen besnikërisht me Perëndinë. Kjo mund të realizohet vetëm duke patur besim te Krishti dhe duke iu bindur Atij. Afrimi te Krishtit nuk arrihet «vetëm me besim», por me një besim të përlulur që fillon me zhytjen (pagëzimin) në ujë. Pagëzimi na mundëson që të bëhemi pjesë e trupit shpirtëror të Krishtit (v. 3), që të fillojmë një jetë të re (v. 4), që të lëmë mënjandë natyrën tonë të mëkatit (v. 6) dhe të sigurohemi me shpresën e rringjalljes (vargjet 5, 9–11). Ata që janë pagëzuar në Krisht, për faljen e mëkateve (Veprat 22:16), janë shenjtëruar përpara Perëndisë (vargjet 12–18). Kur shenjtërohemi përpara Perëndisë, ne ç'lirohemi nga mëkati dhe mund të gëzohemi në premtimin e jetës së përjetshme (vargjet 21–23).

Njeriu kurrë s'mund ta kishte fituar vetë këtë ofertë, pra jetën e përjetshme. Njeriu kurrë s'mund as të kishte imagjinuar bekimet që vijnë nga falja e plotë. Vetëm Perëndia i plotëfuqishëm mund të ofrojë falje dhe pajtim me njeriun mëkatar. Dhe Ai e ka bërë këtë!

PËRDORIMI I FUQISË SË TIJ

Pasi kemi studjuar këto ngjarje, ne jemi të habitur me fuqinë e mrekullueshme të Perëndisë sonë të madh. Le të veprojme edhe ne si tre djemtë izraelitë që kur u vunë përpara furrave të ndezura, të sigurtë thanë: «Perëndia është në gjendje të na shpëtojë!» (Danieli 3:17; Jobi 9:4–7, 10).

E dyta, ne jemi të habitur me shpërblimet e shumta të qiellit që Perëndia na i ka premtuar neve, kristianëve. Qielli do të jetë shumë herë më ndryshe nga çfarë mendojmë ne (Isaia 66:18, 20–23). Asnjë fjalë apo gjuhë nuk mundet të përshkruajë lavdinë e qiellit. Qielli do të jetë më i vlefshëm se floriri i pastër. Çfarë dhurate të mrekullueshme ofron Perëndia për fëmijët e Tij përmes premtimit të parajsës qiellore!

E treta, ne jemi të tmerruar nga ndëshkimet e ferrit! Në qoftë se të mirat e qiellit do t'ia kalojnë gjithë lavdive tokësore, atëherë ndëshkimi i ferrit do të jetë më i madh se gjithë ndëshkimet e tokës (Isaia 66:24). Ndëshkimi i ferrit do t'ia kalojë edhe ndëshkimit më të keq në tokë.

KONKLUZIONI

Perëndia ka fuqi dhe aftësi të mrekullueshme. Kjo forcë bëhet edhe më e dukshme për ne kur krahasohet me dobësinë tonë si njerëz (Marku 10:37). Perëndia ynë është në gjendje të na ndihmojë, pavarësisht nga situata në të cilën ndodhemi. Megjithatë, shpesh nuk jetojmë duke besuar tërësisht në aftësinë e Perëndisë. Ashtu si Moisiu, kur jemi të lodhur nga vështirësitë dhe problemet e jetës, ne fillojmë të dyshojmë në fuqinë e Perëndisë (Numrat 11:21–23).

Ne inkurajohemi më shumë kur mendojmë për gjithë ata njerëz që besuan në aftësinë e Perëndisë. Një grua i dha njëherë një profeti një pjesë të vogël keku. Kjo ishte e vetmja gjë e ngrënë që i kishte ngelur në shtëpi, sepse vendin e kishte pllakosur një zi e madhe buke. Por si shpërblim ajo mori ushqim të bollshëm deri sa kësaj zie buke i erdhi fundi (1 Mbretërve 17:8–16). Një grua e ve dha dy qindarka si kontribut financiar për Perëndinë dhe nga kjo fitoi famë të pavdekshme (Luka 21:1–4). Ndiqni shembullin e këtyre besimtarëve që nuk dyshuan aspak në fuqinë e Perëndisë, ndërsa luftoni të keni një besim të ngjashëm në jetën tuaj.

A besoni se ka gjëra që janë shumë të vështira për Perëndinë? Ai me anë të fuqisë së Tij na ofron të gjithëve premtimin e shpresës dhe fuqisë (Psalmeve 81:10). Perëndia është në gjendje t'u përgjigjet gjithë nevojave tona.

Marrë nga studimi: *“Pyetje lidhur me besimin te Perëndia”*

© 2001, 2003 E VERTETA PER SOT

Të gjitha të drejtat të rezervuara